

Marieke Smithuis

Een landhuis vol geheimen

Met tekeningen van Signe Kjær

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

Stijn

Peer

Mama en papa

Meester Jan

De advocaat

Willem

Noor

Béla

De tantes

Wisse

Bommie

Tante Wijnie

Rotkinderen

Wisse en Noor zitten op het dak van het landhuis. Wisse drukt zich met zijn rug tegen het torentje aan. Hij heeft hoogtevrees. Jaloers kijkt hij naar beneden, naar de vijver, waar een grijze reiger stevig op twee poten aan de waterkant staat.

Noor, zijn zus, ligt aan de andere kant van het dak op haar buik. Ze hangt met haar hoofd over de rand. Ze wil de nieuwe bewoners bespieden, maar die laten zich niet zien. Wel zijn er twee mannen in een busje gekomen. De oudste heeft een ladder tegen het huis gezet. De jonge man haalt emmers en een bak met kwasten uit de bus.

Noor krabbelt overeind en loopt naar Wisse toe. 'We gaan ons achter het torentje verstoppen,' zegt ze. 'Dan kunnen we de ladder in de gaten houden zonder dat ze ons zien.'

‘Denk je dat ze helemaal naar boven komen?’ vraagt Wisse.

‘Misschien,’ zegt Noor.

Wisse kijkt bezorgd. Stel je voor dat dit de mannen zijn die het hek om het landgoed hebben geschilderd! Die werden zó boos toen Wisse de natte spijlen vastpakte, terwijl hij alleen maar wilde weten of de verf al droog was. Wisse weet wel zeker dat ze het niet leuk vinden als ze hem nu weer op het dak zien zitten.

‘Laten we gaan! Straks worden ze kwaad...’

‘Wacht even,’ fluistert Noor. Maar Wisse wil niet wachten. Heel voorzichtig schuift hij naar achteren, zodat hij naar een lager dak kan springen. Vlak onder dat dak zit een balkon en daar staat een grote boom. Via die boom zijn ze naar boven geklommen.

Wisse en Noor kennen de weg in en om het huis. Vroeger, toen het nog leegstond, hebben ze hier vaak gespeeld. De kinderen uit de buurt noemden het 'het spookhuis'. Er zat geen glas in de ramen en de deur was gewoon open. Je kon zo naar binnen lopen. Nu kan dat niet meer, want sinds kort woont er een oude mevrouw in het huis. Er woont ook een jongen, die iets ouder is dan Wisse. Noor denkt dat het een oma is met haar kleinzoon. Die kleinzoon draagt een hoed met een veer erop.

Volgens hun vader moeten de nieuwe bewoners stinkend rijk zijn, anders hadden ze nooit zo'n groot huis in een bos kunnen kopen. Maar hun moeder denkt dat het huis zo oud en vervallen was dat ze het misschien wel cadeau hebben gekregen. Ze zegt dat er vast niemand anders was die er wilde wonen.

'Noor! Kom mee. Anders ga ik zonder jou!' Wisse durft niet langer op het dak te blijven. Straks klimmen die mannen omhoog!

'Denk nou na! Je moet juist hier blijven tot zij op de ladder staan. Dan kunnen ze niks doen, begrijp je?' Noor wijst naar beneden. 'O, kijk! De oma is naar buiten gekomen! En de jongen ook.'

'Kijk jij maar,' zegt Wisse. 'Ik heb geen zin meer.' Maar hij is toch nieuwsgierig en hij kruipt op handen en voeten terug naar Noor.

De oude mevrouw draagt een blauw pak en een wapperende sjaal. De jongen heeft zijn hoed niet op. Van boven zie je zijn zwarte haar. Hij praat een tijdje met de schilders en daarna verdwijnen hij en de mevrouw weer naar binnen.

'Doei,' zegt Wisse, 'ik ben weg.' Maar als hij zich omdraait stoot

hij zijn knie tegen een dakpan. De pan begint te schuiven. Hij maakt een tokkelend geluid, alsof hij over de toetsen van een piano roetsjt. Noor probeert hem tegen te houden, maar de pan schiet over haar voet en verdwijnt in de diepte.

Pats! Wat een klap!

Verbaasd kijken de schilders omhoog.

‘Hé,’ zegt de ene. ‘Er zit een kind op het dak.’

De ander zegt: ‘Het is dat rooie rotjoch uit het dorp. Die zat ook al te klooiën met het hek. En nu bekogelt hij ons met stenen.’

Schreeuwend rennen ze naar de ladder: ‘Wacht maar! We komen je halen, ventje!’

Vlug gaan Wisse en Noor ervandoor. Ze rennen over het lage dak. Het laatste stukje is zo schuin dat ze moeten glijden. Wisse springt in de boom. Maar Noor komt niet achter hem aan. Hij is al bijna beneden als hij haar hoort roepen.

‘Zijn jullie ons kwijt? We zijn hier, hoor.’

Verbaasd kijkt Wisse omhoog.

Noor staat nog steeds op de rand van het balkon. Ze zwaait en ze roept. ‘Joehoe, toedeloe!’

Waarom doet ze dat? Die mannen zijn al boos. Wil ze het soms nog erger maken?

‘Noor!’ schreeuwt Wisse. ‘Schiet op!’

Ze wuift naar hem. ‘Ga maar. Niet op mij wachten. Ik haal je wel in.’

Wisse laat zich vallen en holt door de tuin. Pas als hij over het hek is durft hij om te kijken. Daar staan de twee mannen, op het puntje van het schuine dak. Ze schreeuwen naar Noor, maar die is niet onder de indruk. Ze klimt naar beneden en

springt uit de boom. Dan pas begint ze te rennen. Haar blonde haar wappert achter haar aan.

Waar gaat ze heen? Achter het hek rent Wisse met haar mee. Hij duwt de struiken opzij, maar hij krijgt toch schrammen in zijn gezicht en op zijn handen. Noor verdwijnt om de hoek van het landhuis. Ze gaat recht op de ladder af. Opeens begrijpt Wisse wat zijn zus van plan is. De mannen begrijpen het ook, maar te laat.

Noor duwt de ladder om.

Met open mond staat Wisse naar haar te kijken. Dat ze dat durft!

De mannen schreeuwen en tieren, maar ze kunnen niets doen. Ze zitten vast op het dak van het huis.

‘Als we jullie te pakken krijgen,’ brullen ze naar Noor. ‘Rotkinderen! Dan zijn jullie niet jarig!’

Noor lacht en steekt haar tong uit. Daarna wandelt ze op haar gemak naar het hek, waar Wisse op haar staat te wachten.

‘Kom,’ zegt Noor. ‘De rotkinderen gaan naar huis.’

Een broodje kakworst

De volgende dag zien Noor en Wisse de jongen van het landhuis door het dorp fietsen. Ze komen hem tegen op de terugweg van school. Hij heeft zijn hoed op en een pak aan, alsof hij op weg is naar een feest. Zijn fiets is te groot voor hem. Hij kan maar net bij de trappers. Als hij vlakbij is neemt hij zijn hoed af en maakt een soort buiginkje met zijn hoofd.

Noor en Wisse zijn te verbaasd om terug te groeten.

‘Hij herkent ons!’ zegt Wisse.

‘Of hij denkt dat het normaal is om zo met andere kinderen om te gaan.’

Wisse schudt zijn hoofd. ‘Het is toch gewoon aardig?’

‘Hm,’ zegt Noor, ‘iedere keer als ik hem zie, denk ik: er klopt iets niet.’

‘Wat klopt er dan niet?’ vraagt Wisse.

Noor haalt haar schouders op. ‘Vind je het niet raar dat die jongen geen vader en moeder heeft en dat hij nooit naar school gaat?’

‘Hij heeft wél een oma,’ zegt Wisse. ‘En ik wil ook niet naar school.’

‘Echt?’ vraagt Noor. ‘Waarom niet?’

Haar broertje schopt tegen een steentje. ‘Ik heb een stomme meester.’

‘Meester Jan? Waarom is hij stom?’

‘Hij wil altijd dat ik mijn laatje opruim.’

‘Iedereen moet zijn laatje opruimen,’ zegt Noor. ‘Dat is normaal.’

‘Jawel, maar ik ben er niet goed in.’

Noor moet lachen. ‘Je kunt niet *niet goed* zijn in je laatje opruimen, Wisse. Dat bestaat niet. Je hebt er gewoon geen zin in!’

‘En ik vind tante Wijnie ook stom.’

Noor knikt. ‘Tante Wijnie is ver-schrík-ke-lijk. Maar zij heeft niks met school te maken. Ze is onze oppas.’

‘Een héél stomme oppas,’ zegt Wisse somber. ‘De állerstomste oppas van de hele wereld. En ze is niet eens een echte tante. Ik begrijp niet waarom papa en mama haar hebben gekozen. Konden ze geen oppas vinden zonder bruine tanden?’

Noor grinnikt. ‘Misschien vonden ze haar zielig. Je weet hoe papa en mama zijn. Ze hebben haar vast uitgekozen omdat ze bruine tanden heeft. Ik denk niet dat er nog andere vaders en moeders waren die tante Wijnie op hun kinderen wilden laten passen.’

‘Het komt door die vieze broodjes met kakworst die ze eet,’ zegt Wisse. ‘Daar krijg je bruine tanden van.’

Noor giert het uit. ‘*Knak*worst! Geen *kak*worst! En ik vind die broodjes lekker. Je hebt ze nog nooit geprobeerd, Wisse!’

Als ze thuiskomen staat tante Wijnie op hen te wachten. Ze heeft de tafel gedekt. Op het fornuis pruttelt een pan met

knakworsten. In de oven liggen ronde, witte broodjes die ze ‘semmels’ noemt. Tante Wijnie is geboren in Oostenrijk en daar eten alle mensen semmels met knakworsten. In ieder geval volgens tante Wijnie.

‘Het is een Oostenrijkse specialiteit,’ zegt ze. ‘Oostenrijkers zijn er dol op.’

Noor gooit haar tas op de bank, maar dat vindt tante Wijnie niet goed.

‘De tassen horen aan de kapstok,’ beveelt ze. ‘En jullie schoenen moeten uit, kinders.’

‘Dat hoeft niet van papa en mama,’ zegt Noor.

‘Maar nu ben ik de baas,’ zegt tante Wijnie. ‘Want papa en mama zijn naar hun werk.’

‘Stomme tante Wijnie,’ fluistert Wisse. Hij aait Willem, hun kat, die langs zijn benen strijkt.

Daarna gaat hij aan tafel zitten en pakt de hagelslag.

‘Boven je bord eten. Ik heb het hele huis gepoetst en ik wil niet dat het weer vies wordt. Misschien moeten jullie anders buiten gaan eten, vandaag. Dat kan best. Het zonnetje schijnt.’ Tante Wijnie wijst naar de tuintafel op het terras.

‘Ik denk niet dat papa en mama willen dat we buiten eten,’ zegt Noor. ‘De zon schijnt wel, maar het is ook nog best koud.’

Tante Wijnie glimlacht. ‘O, ik weet zeker dat jullie ouders blij zijn als ze thuiskomen in een schoon huis. Dat is namelijk wat álle ouders het liefste willen. De rest interesseert ze niet.’ Ze snijdt een semmel open en legt er een knakworst op die ze met mosterd besmeert.

Wisse trekt een vies gezicht.

‘In Oostenrijk...’ begint tante Wijnie. Ze is vergeten dat ze dit

iedere keer zegt als ze komt oppassen.

Wisse en Noor maken de zin af: ‘... in Oostenrijk is iedereen dól op kakworst’, en daarna moeten ze allebei zo verschrikkelijk lachen dat ze bijna van hun stoel vallen.

Gelukkig is tante Wijnie een beetje doof. Ze hoort het verschil tussen kak en knak niet. Met twee handen pakt ze haar semmel en doet haar mond wijd open.

Heel even zien Wisse en Noor haar bruine tanden, dan verdwijnen ze in de worst.